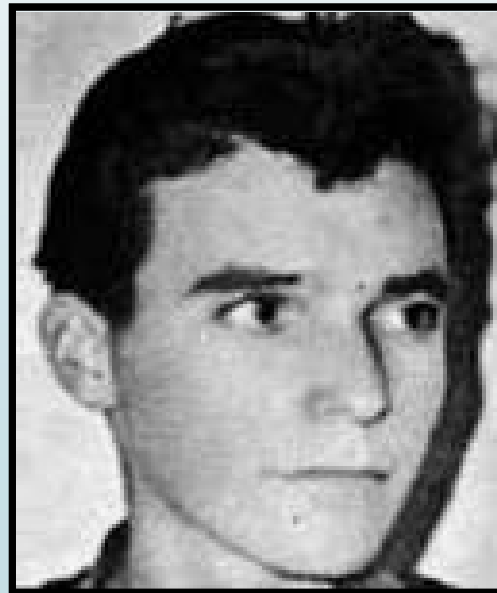

עמנואל לוינסטיין ז"ל

1947-1967

ילדותו של עמנואל

עמנואל נולד להוריו רות ואפרים בכ"ו בחשוון תש"ח, 9/11/1947 בקיבוץ דורות שם חי רוב ילדותו עד שעברו לבאר שבע בשנת 1960. עמנואל היה ילד בכור לאחיו יעל ויגאל, היה חביב על כולם ילד טוב שמשפחתו וחבריו אהבו אותו מאוד. הוא היה חברותי, ספורטאי, צנוע ומימיו לא בא בדרישות לטובת עצמו. היה טוב-לב ואהב לעזור לזולת.

עד סוף כיתה ו' למד עמנואל בקיבוץ דורות ואת לימודי כיתות ז' וח' למד בבית-ספר "צאלים" בבאר-שבע. לאחר-מכן המשיך ללמוד בבית-הספר המקצועי "עמל" בעיר-הנגב ובבית-ספר זה למד מכונאות וכתלמיד המוסד השתייך לגדנ"ע.

עמנואל אוג' 1948 תל אביב

אהבתו לספורט

נהג לשחק כדורסל בליגה העירונית של נבחרת-הנוער ואף זכה בכמה תחרויות בליגת כדורסל והכדורסל בקיבוץ שבו גר.

עמנואל

משפחתו של עמנואל

הוריו עלו מצ'כיה לארץ לאחר השואה שם נהרגו משפחותיהם וביניהם אחיה של רות אמו ושמו עמנואל יסי.

כאשר עמנואל נולד בנובמבר 47 אמו החליטה לקרוא לו על שם אחיה שנהרג באושוויץ במלחמת העולם השנייה, מפני שהיה בינה ובין אחיה קשר הדוק ואוהב. בגלל שרות קראה לבנה הבכור עמנואל הקשר ביניהם היה מאוד מיוחד.

עמנואל חי בתקופת הצנע עם הוריו וגדל על רקע סיפורי השואה.

עמנואל יסי

רות לוינשטיין נולדה בצ'כיה למשפחה בה עשרה נפשות. מתוכם, נספו בשואה שמונה, ההורים, חמש אחיות ואח. האח שנספה היה עמנואל יסי, יליד 1917. עמנואל הצליח לברוח מהנאצים והוא הצטרף לפרטיזנים הפולנים. בסופו של דבר עמנואל חזר לעיר לודג' בפולין במטרה לחבור לחברה שלו ולחלץ אותה. לבסוף עמנואל נלכד יחד עם משפחת החברה וביחד איתם הובל לאושוויץ וחוסל.

התגייסותו לצה"ל

עמנואל גויס בפברואר 1966 והיה בחיל החימוש בחטיבה 7. הוא אהב את השירות הצבאי והיה גאה במדי צה"ל.

בתקופת שירותו בצה"ל התבגר עד כדי כך שאפשר היה להטיל עליו כל אחריות ומפקדיו העריכו אותו על עבודתו המסורה.

חיל החימוש

חיל הטכנולוגיה והאחזקה, הוא חיל תומך לחימה באגף הטכנולוגיה והלוגיסטיקה של צבא הגנה לישראל.

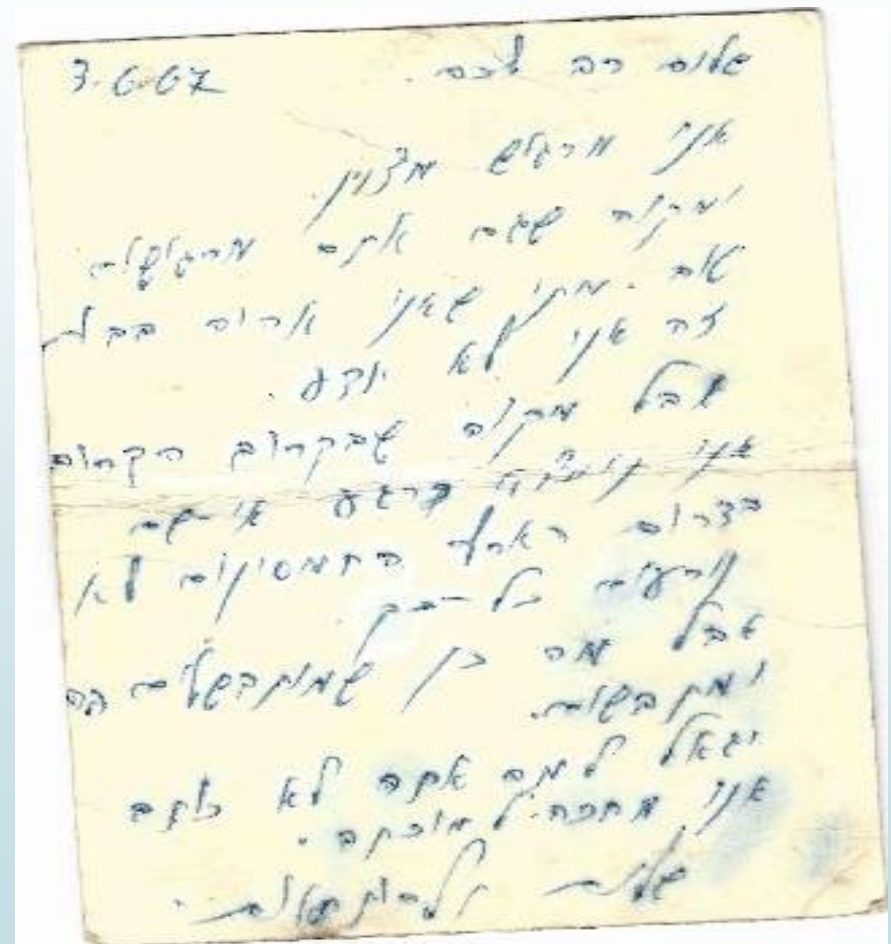
עיקר עיסוקו של החיל הוא באחזקת אמצעי הלחימה של כוחות היבשה: נשק קל, תחמושת וטילים, כלי רכב, טנקים, כלי רכב קרביים משוריינים, טילים נגד טנקים, אמצעי סיוע ללחימה כגון אמצעי חילוץ וגרירה, מנופים, מלגזות ומערכות אחרות.

גלויות בכתב ידו של עמנואל מתקופת ההמתנה:

אלו מכתבים אשר כתב עמנואל למשפחתו בתקופת ההמתנה למלחמה ובתקופת הכוננות. במכתבים ניתן לראות את הציניות הצבאית מתבטאת ואת הגעגוע הביתה ולמשפחה.

במכתב זה עמנואל מדבר על כך שאינו יודע מתי יחזור הביתה, ועל החמסין הכבד בדרום הארץ במקום בו נמצא.

פה כבר עמנואל מתאר את התנאים הקצת יותר קשים במלחמה, על כך שישן על הארץ בלילות, יש חוסר בסיגריות ובקפה אך עדיין מרגיש מצויין. בנוסף בסוף המכתב מתבטאת הציניות וההומור שלו.

שלום לכולם,
אני מרגיש ממש טוב
מקום שאתם זה ממש טוב
אני מרגיש ממש טוב
ומתחילת היום אני מרגיש
טוב יותר.
אתם כל כך ממש טובים
ביום שבת אתם כל כך טובים
אני מרגיש ממש טוב
ומתחילת היום אני מרגיש
טוב יותר.
אני מרגיש ממש טוב
ומתחילת היום אני מרגיש
טוב יותר.
אני מרגיש ממש טוב
ומתחילת היום אני מרגיש
טוב יותר.
אני מרגיש ממש טוב
ומתחילת היום אני מרגיש
טוב יותר.

גם במכתב זה מדבר עמנואל על מצבו,
על כך שמרגיש בסדר, שחסר לו כסף
ושהאוכל לא רע ובסך הכול מסתגל
לתנאים.

שלום בן אדם
שלום לך ושלום לך
אני חושב כי זה בסדר
באופן כללי עם זה.
אני חושב שאתה יכול
לנהל את עצמך
אני חושב שאתה יכול
לנהל את עצמך
אני חושב שאתה יכול
לנהל את עצמך
אני חושב שאתה יכול
לנהל את עצמך
אני חושב שאתה יכול
לנהל את עצמך

נפילתו של עמנואל

באמצע שירות-החובה פרצה מלחמת ששת הימים -
וביום הראשון לקרבותיה, הוא כ"ו באייר תשכ"ז
(5.6.1967), נפל בקרב שנערך בשיך-זוויד אשר בסיני.

זה היה בפגוע פגז-מרגמה בזחל"ם אשר בו נסע והוא יחד
עם כל אנשי הצוות מצאו את מותם בזחל"ם השרוף.

סיפור קבורתו

המפקד של עמנואל שנשאר חי תלש את הדסקיות של הנופלים מסיבה לא ברורה והם נמצאו כחיילים הרוגים אלמוניים ונקברו בבית הקברות בארי, קרוב לעזה.

אחד החיילים שהיה חבר של עמנואל מהקיבוץ ראה אותו הרוג והודיע לקיבוץ כי עמנואל הרוג אך להודיע למשפחתו שהוא פצוע. רק לאחר חודשיים הכריזו עליו כהרוג וקצינים בשרו למשפחה את הבשורה. כעבור שנה החליטו לקבור אותו בעיר משפחתו באר שבע.

" ברבות ימיה של אימנו ישבה היא בין שתי התמונות של עמנואל, של הבן ושל האח." (יגאל לוינשטיין אחיו של עמנואל)

היצירה של אחייניתו של עמנואל(דנה לוינשטיין)

חולצת הבר מצווה של עמנואל

כגבר צעיר, יצאת
למלחמה,
להגן על המדינה,
בלי שחווית אהבה
ראשונה,
בלי שחווית מגע של
תשוקה,
לא נורא,
אולי תחווה זאת אחרי
המלחמה.

ילד, בחור צעיר,
איך הרגשת באותה
השניה,
האם פחדת או הרגשת
גאווה?

על גיבור שחי במסלול
המהיר,
על הדוד שאתה שלא
זכיתי להכיר.

חולצה לבנה וחגיגית על
הקיר
היום תלויה כאן כדי
להזכיר
בחור צעיר שלא זכיתי
להכיר.

יצאת למלחמה בידיעה
שאולי זו הפעם האחרונה,
פעם אחרונה לנשק את
ההורים,
פעם אחרונה לחבק את
אחיך הצעיר,
פעם אחרונה להביט
באחותך הגדולה
ולדעת שזו משפחה חזקה.
פעם אחרונה לשכב במיטה
לפני ששמך יכתב במצבה.

נפלת כגיבור חסר כותרת,
עם עלילה שנשברה,
ואמא מדממת.

אבל כאן תלויה חולצתך
על הקיר,
כדי שתזכיר לי על גיבור
צעיר,

מאי 2016

חולצה לבנה וחגיגית
תלויה על הקיר,
פעם לבשת אותה כנער
צעיר,
חגגת שנים של ילדות,
ויצאת נרגש לחיות את
הבגרות.

רצית לכבוש יעדים
ופסגות,
להתאהב בכמה בחורות,
רצית להמשיך לעשות
סטויות,
לפני שאתה עובר
לתקופות הבאות.

האם הבנת שזו המחשבה
האחרונה?
האם הבנת שזוהי נשימתך
האחרונה?
האם הזלת דמעה
כשהבנת-
עכשיו אתה רק נשמה
ללא יכולת לשוב חזרה.

שקופית 16

gaya.ph@gmail.com, 01/04/2017 **g1**

gaya.ph@gmail.com, 01/04/2017 **g2**

דבריו של יגאל לוינשטיין

אח היה לי, עמנואל.

צעיר כבן 19, חייל בחטיבה 7. ביומה הראשון של מלחמת ששת הימים נפל בקרבות שיח'-זוויד בפתחת רפיח. נפל והוא צעיר, בראשית שירותו הצבאי, נעדר סיפורי גבורה והלל. צעיר, ככל הצעירים, נטול כתרים, ספורטאי, אוהב חיים, טרם טעם את טעם החיים. זהו, דיי, סיים בחטף את פרק חייו המהיר והקצר. לא השאיר אחריו, לא מורשת, לא שיר, לא יצירה, אף לא אהובה כואבת הדואבת את זיכרונו ומתיקותו.

השאיר, השאיר הורים כואבים, חסרי מילים, מוכים, שוב, לא מאמינים ומסרבים להאמין ששר ההיסטוריה חוזר ומכה. חוזר ומצליף ללא רחם. הורים שאבדו את מרבית בני משפחתם וקרוביהם בשואה. אמי, בת למשפחה בת עשרה ילדים. הצורר לקח נטל מהם שמונה, חמש אחיות, אח והורים. אמי אהבה מאוד את האח, מכולם ראתה בו דמות להערצה, לאהבתה, צעיר ממנה בשנתיים, עמנואל. צעיר שנחלץ וברח. הגיע למזרח, רחוק, יחסית, מידינו של הצורר. לא שקט ולא רגע. חזר לתופת במטרה לחלץ את חברתו, אהובתו, ארוסתו. יחד עמה, עם אהובתו, נתפס ונשלח לאושוויץ. ולא עוד. אמי קראה על שמו את בנה שנולד כשלוש שנים מאוחר יותר, 1947. כה אהבה. דאגה. עברו 19 שנים וחודשים, וגם עמנואל זה, הבן, נפל. בשנת חייה האחרונה ישבה על ספתה בביתה, מימינה תמונתו של עמנואל ומשמאלה תמונתו של עמנואל.

ביקשה, ביקשה לראותם ונדמה.

שאלה ותהתה האם, האם עמנו אל ???

מאתנו אליכם

כאשר סיפרו לנו על הפרויקט להנצחת חיילים בכיתתנו הרגשנו שזה יהיה סיפור שגדול עלינו ובעיקר הרגשנו לא נעים להנציח בן אדם ולשים אחריות גדולה על כתפינו. אך בכל זאת לקחנו על עצמנו את האחריות הזאתי בגלל שזה חשוב להנציח גם את החיילים שלא זכו להרבה תשומת לב והערכה. אנו מודות שלקחנו חלק בפרויקט זה כי זכינו להכיר בן אדם שנלחם והקריב מעצמו למען המדינה. עמנואל מת צעיר ולא השאיר אחריו הרבה ודווקא בגלל זה חשוב לציין ולהזכיר אותו כי גם הוא היה אדם עם אישיות, רגשות, ותכונות אנושיות וטובות. בנוסף פרויקט זה עזר לנו להבין את המשמעות של גבורה והקרבה למדינה.

תודה על שיתוף הפעולה שרון זיידמן וגיה פילוסוף גימנסיה ריאלית ראשון לציון כיתה י.